

L'INTRANSIGENT

Setmanari Nacionalista d'Esquerra

Redacció i Administració:
Ferrán, 34 - Barcelona

Surt tots els dimecres
Barcelona 19 de Juliol de 1922

Si no vos treieu la mandra de sobre poca cosa fareu per Catalunya

El número 57

Enemics a tothora de quant pugui semblar intenció auto-bombesca, no endressariem aquestes breus ratlles als nostres llegidors, si l'agrahiment sincer i l'altruista satisfacció no ens obliguessin a fer-ho.

El número anterior d'aquest modest periòdic obtingué l'èxit més encoratjador que pot lograr una publicació feta amb serenitat, entusiasme i sobre tot, honradesa. Agotat el tiratge a les poques hores i continuant la demanadissa d'exemplars a l'administració estavem a punt de fer-ne una segona edició; però compromisos de l'impremta no ho feren factible. Mes, ¿què hi fa? com que referent al mateix tema hem d'insistir altres i altres vegades, per

tothom n'hi haurà en successius editorials.

Les comunicacions d'adhesió rebudes directament de polítics i particulars acaben d'alentar-nos — sens deixar-nos influenciar infantivolament, per ningú — a seguir recta la ruta de l'idealitat catalana, encaminada a la més democràtica universalitat. Aquest és, digui's lo que es vulgui, el criteri dels homes sincers d'avui, per l'avenir. L'INTRANSIGENT amb ells vol anar: a progressar humanitzant.

A tots, doncs, lectors i col·laboradors amics, us remerciem el vostre concurs independent, que és el més franc i el més profitós.

A TORT I A DRET

La Mancomunitat de Catalunya diuen que és lo més catalanitzat que hi ha a Barcelona. Se sap que els diputats que en ella dominen són els, primer catalanistes, després regionalistes i ara nacionalistes, de la prèdica de que "catalans volem que siguin els qu'ocupin els càrrecs públics, etc., etc." Doncs bé; aneu a les oficines de dita institució i, ens juguem un peix que serien més de quatre que es quedarien "penchados" si els tiraveu un ham a la llengua. I es que si no es feia un bon esculliment d'entre els governants de casa, allò de "Catalunya pels catalans" no hauria passat d'ésser un "dicho".

El periòdic protector dels desvalguts (de vegades) romp llances a favor dels venedors ambulants, sens permís, recomanant al batlle que recomani suavitat en les mides preses per a suprimir el vergonyós espectacle de vendre pels carrers i davant de mercats i botigues, articles averiats, faltats de pes o de dubtosa procedència i a baixos preus.

Sort que a la casa gran ja saben el que són els diaris publicadors de "artículos comerciales" donant "babó" a la que abans han anomenat "odiosa" companyia de tramvies quan aquesta ha volgut ésser concessionaria de serveis d'autobusos.

Sort també que a la quefatura de la guarda urbana deuen estar assabentats de que uns "desvalguts" venedors ambulants varen clavar la gran tunda a un guarda urbà. I, finalment, sort que el marquès alcalde no ignora que els

venedors en mercats i botigues han de respondre de les calitats dels gèneres en cas d'inspecció; que han de vendre en hores determinades i que han de pagar una creixent contribució industrial.

Mes ¡ai! què hi farem, si és tan democràtica, tan lliberal i tan cavalleresca apoiar al debíl; i tan deliciós veure'l ballar a un petit comerciant quan es embargat per l'arbitri d'obertura del establiment o pel de tenir posat senzillament el nom del comerç a la porta! quan no ho ha sigut ja per no poguer pagar una lletra, perquè no fa ni pels gastos...

L'aspecte de la plaça Reial, a la caiguda de la tarda, amb aquells bancs on solen descansar algunes parelles espontànies de tercera volada, ens recorda amb aquell jardí cuidadament artístic, una escena de la "república del amor" amb el de la casaca vermella i tot; però aviat veiem que en contes de la de l'amor ens trobem en la república de la més rústega inurbanitat, doncs les parelles d'uniformats montats a cavall pugen a sobre l'assera i passant per sota els porxos entren al carrer del Vidre. I nosaltres pensem: quina en fóra que la vidrieria d'algún formós aparador anés a terra amb aquestes "impròpies" evolucions pròpies de "solípedos". Potser llavors els amos de les botigues farien que el de la casaca vermella justificés millor les anguilles mensuals, mentres ara deu dir: ¡qualsevol s'hi canviï de càrrec: vagi a vendre cèneda! Però si no es vol enredar, que

dules a domicili; estalviarà que molts hagin de fer qua per a anar-la a adquirir. Propines n'obtidrà iguals o més i en quan a passejar-se, tan és fer-ho d'un modo com d'un altre, a més que en l'últim s'evitaria el ridícol de la nul·litat visible.

Els cotxers de taxis auto-enlairats a la categoria d'almiralls, al menys, han tingut a bé legislar sobres la quantitat de patents que pot concedir l'Ajuntament.

Els de més senyorial categoria, van cantant les excel·lències d'un llibret que, destinat a la propaganda per la construcció de dits vehicles de luxe, diu que els senyors "chauffeurs" han de tenir més comoditats guiant l'auto, que Abd-el-Krim si surtis amb la seva.

Ojalà sant Cristòfol il·lumini al nostre ecuànim consistori per a que aprovi una adició al reglament de tracció que digui:

A) L'excés d'auto-taxis serà destinat, mentre no ocorreixin vacants, a completar l'insuficient i defectuós servei de tramvies cobrant els passatges als mateixos preus d'aquells.

B) Els senyors chauffers que tinguin experiència de ço que és anar patriarcalment conduint el volant, quant hagin fet prou desgràcies, acudiràn comodament als dispensaris, cases de socors i demés punts determinats, per a transportar amb cuidado i tecnicisme les víctimes de tot el trànsit rodat de Barcelona i pobles agregats, inclús Sarrià.

Certa catalanitat;
Els mandons i els que no creuen,
Senyors: queda demostrat
Que's acomodicitat,
Si no, no sé pas que hi veuen.

Ja està aprovat l'emprestit de l'Ajuntament per a l'Exposició d'Indústries elèctriques, empresa que es va portar com la de "La sagrada família". Quan hi ha pessetes, uns quants treballadors que donguin la sensació de que es treballa alguns dies, i prou. Amb les notables diferències de que així com al temple del antic barri del Poblet de Sant Martí els qui aporten cabals són voluntaris i no en fan cas més que els que estan materialment o devotament interessats en ell, a Montjuïc hi hem de deixar els diners per força els soferts ciutadans i que, per comble, molts d'ells van voluntariament a fer-hi de comparses en totes les manifestacions moixiganguesques que En Pic i companyia preparen com a "truco".

L. ESCLAU

La trajectoria eterna de les esquerres

Quant en diferents moments de la nostra vida quotidiana, i a persones de diferenta categoria social (no classe) els parlem dels ideals d'esquerra i els volem convèncer de la seva justícia i conveniència, sempre o quasi bé sempre ens surten amb la següent objecció.

Està bé; tot lo que volen vostès, és molt bonic, fins molt just i necessari; mes, ¿com ho faran per portar-ho a la pràctica? ¿no veuen que moriran sense haber-ho conseguit? no veuen que altres més "pràctics" manaran i governaran mentres vostès tindran d'estar a les ordres seves?

L'objecció de sempre; l'etern obstacle (el catolicisme l'anomenaria temptació) que fa que molts homes, esquerres per els seus ideals, enforixin les files de les dretes; l'etern perill en que quasibé tots els cabdills de les esquerres cauen quant ja es consideren amb prestigi suficient i amb molt poder de massa.

I precisament, lo únic essencial de les esquerres es això; lo que caracteritza a les esquerres, no és, ni lo més o menys just de les seves idees, ni lo més o menys avançat de les mateixes; és solament volguer realitzar i pendre per justes coses que encara la societat o en les forces directores de la societat no tenen cabuda; consistint per tant en un estol de ciutadans enamorats d'elles fent obra d'apostolat per a que siguin tolerades al principi, consentides més tard, després acceptades, i per últim assimilades i tingudes per pròpies per la societat en general.

I en quant ja són assimilades (tot i siguent les mateixes idees) no són idees d'esquerra sinó idees essencialment conservadores.

El no tenir implantació immediata les idees esquerranes és una dificultat; també emperò porta una gran aventatge.

No ens cansarem mai de repetir que qui vulgui seguir nostres viaranyes deu preparar-se per al sacrifici, el dolor i la lluita, sense esperar distincions i glories d'orde secundari. I àdhuc ho repetirem per tàctica.

Amb aquestes advertències, molts fugiran de nosaltres; més els que ens apoiaran, que formaran en les nostres files, que seran nostres companys de causa, tindran la virtut de l'heroisme, la condició de la ciutadania, la qualitat d'una gran generositat; suficients elles soles per vèncer tots els obsta-

cles que es posen en front de les causes justes.

Se'ns anomenarà visionaris? no ens fa res. Sempre els esperits petits així motejaren als que amb sang i vida crearen història.

Les esquerres triomfen quant posseeixen dues condicions: visió exacte i clara d'on és la justícia; virtut de sacrifici suficient per rebutjar dàdives poc nobles tot esperant l'hora del triomf de la seva causa.

Les esquerres moren per la claudicació dels seus homes davant d'aquella "temptació" fent-se servidors de la minoria que governa.

Per això el fruit principal que deixa tota esquerra conseqüent és una acció educadora; és l'haver il·luminat les consciències ciutadanes amb la potència de les concepcions millors del moment històric en que ella actua, i fer seguir amb fortitut, fins renunciar tot lo contrari a elles a les ànimes nobles de la seva terra.

En nostra ideologia estan compreses: la transformació política del actual règim monàrquic en diferents repúbliques; la creació i enfortiment dels estats que corresponguin a quiscuna de les nacionalitats vives que hi han en la Península Ibèrica, limitant emperò principalment aquest ideal per ésser catalans i actuar a Catalunya a lo que fa referència a nosaltres; la transformació radical dels sistemes de càstic que utilitza la societat d'avui acceptant sols els càstics com a via de correcció del culpable: la llibertat absoluta en materia de pensament, combatent l'error de pensament amb la veritat de pensament i no l'equivocació intel·lectual amb la coacció material cosa completament impossible; el respecte absolut a tota mena d'idees religioses o arreligioses que els ciutadans puguin tenir; la consideració del matrimoni no com materia contractual tal com és avui, sinó com a pur fet jurídic sense obligacions que pugui la societat obligar a fer complir; la distribució de la riquesa econòmica basada en normes no de sola economia (lleis d'oferta i demanda i d'impossibilitat o possibilitat material) sinó en normes de justícia.

Totes i cada una d'aquestes idealitats ens costaran dolor, sacrifici, empresonaments, tal volta la vida d'alguns de nosaltres; totes aquestes idealitats ens imposibilitaran duran un

espai més o menys llarg el ocupar llocs de govern, i aparentment i als ulls de la gent que no veuen més enllà de la periferia social no tindrem cap força.

No obstant, nosaltres influïrem, i tindrem adeptes, i demostrarem on és l'error i on és la veritat i farem obra fonament educadora.

Dia vindrà que aquestes idees nostres, per la seva justícia intrínseca, seran acceptades per el cos social; aleshores (tal volta ja no serem nosaltres) actuarem de dreta.

La trajectoria que han de seguir les nostres idees es ben marcada; mentres siguin una fruita per els efectes de la societat verda encara, serà l'acció principalment acció de madurament (educació i preparació del cos social): quant tinguin tot el sabor del vegetal menjable, una funció d'alimentament.

Tots els nuclis conseqüents segueixen la mateixa trajectoria en la defensa de les seves idees. Quant fan d'esquerra escampen les seves idees fent una acció principalment preparadora. Quant ja son dreta compleixen una missió principalment realitzadora en el sentit material de la paraula.

El perill és en el moment de la transició d'esquerra a dreta: aquest moment deuen escullir-lo, precipitant-lo o atrasant-lo, els que porten les brides de la tendència de renovació; la responsabilitat del que passi és dels seus directors i d'ells depen que sia el moment de transició, o bé un sacsejament social sens eficàcia, o un sacsejament llibertador o bé una suau i artística evolució tal com les pluges d'hivern, de molta més importància que les estiuenques encara que aquestes sien més aparatoses i espantadores per als esperits infantils.

El diari La Mañana no sap de que va això del separatisme. Perque ho sàpiga per ara i per sempre, els de la fartanera no son separatistes, son "lligueros" i els que pertorven l'ordre i usen armes impropïament, son trinxeraires, pero mai tampoc separatistes.

¡Que més voldrien uns i altres que poguer anar sols!

¿Entesos?

FESTA DE GERMANOR I DE CULTURA

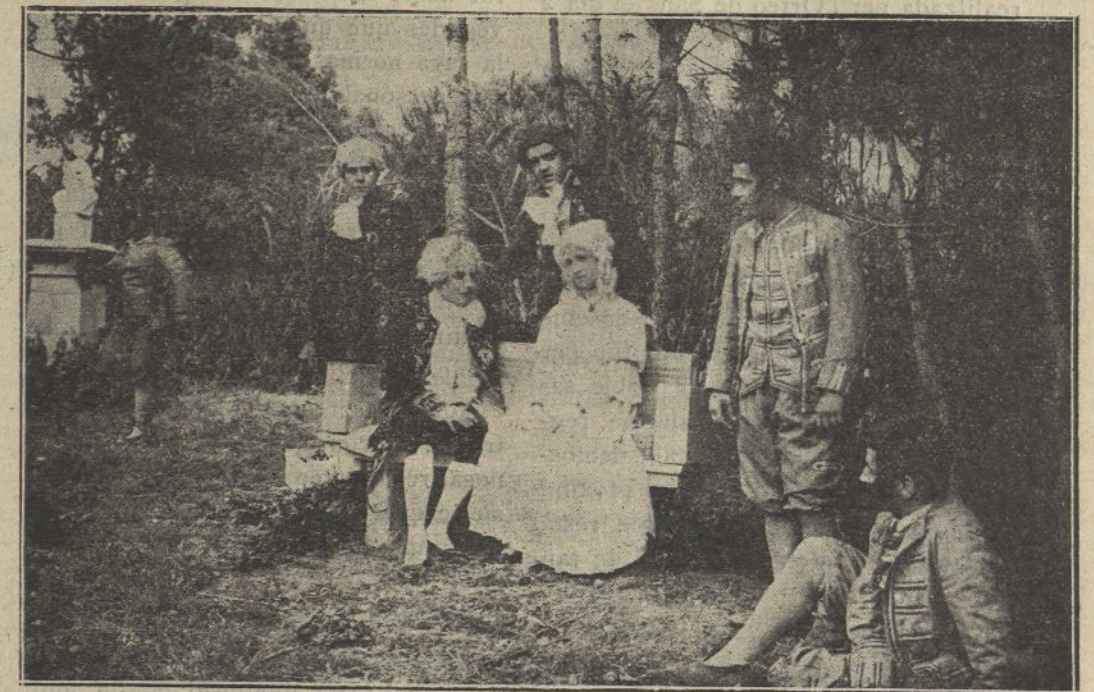
Excursió de l'Orfeó de Sans a Abrera

El públic durant la representació del "Marxant de l'amor"

Er. Marian Amat
Autor del "Marxant de l'amor"

Una escena del
"Marxant de l'amor"

L'Esbart de dan-
saires de
l'Orfeó

Arribada del "Nano" a Abrera

Els deixebles de Montgolfier en plena actuació

Pintoresc acampament en l'arbreda d'Abrera

Germanor i Cultura

En la plana central de nostre periòdic publiquem algunes fotografies de l'excursió al xamós poble d'Abrera realitzada per l'Orfeó de Sans el dia 2 del corrent.

Ens plau força, ja que avui honrem les nostres planes amb aquestes fotografies, repetir quelcom del que diguerem dies enrera parlant de tan gaia festa.

L'excursió familiar al pintoresc poble d'Abrera, fou una encisera festa d'expansió i de cultura, car ensems que els excursionistes escamparen per les belles arbredes d'aquell poble sanitosos dolls d'animació i alegria, regnà en tots els seus actes tals demostracions de respecte i amor al pròxim, que tota la gent de dit poble restà fonament satisfeta y agraïda de tan cults visitants.

Acompanyats del "Nano" quefe de cerimonies feren la gent de l'Orfeó una entrada triomfal al poble. Tot seguit va acampar-se entorn de les riques fonts del poble i després d'esmorzar tingué lloc l'estrena de la farsa versallesca en un acte, escrita espresament per a representar-se en teatre de Natura, per nostre distingit amic En Marian Amat titulada "El marxant de l'amor". Fou un grandios èxit i creiem que tan l'autor com els actors i el públic en guardaran un bell record.

Varem prometre parlar de la qualitat literària i teatral de l'obra estrenada i amb gust ompliríem dues o tres columnes parlant de tan simpàtic tema; però no ho fem perquè el senyor Amat, qu'és íntim amic nostre i com si diguessim de casa, ens faria mala cara si aquí estampessim tots els elogis que creiem que es mereix la seva personalitat i la seva obra literària.

Sols farem present que l'obra assolí un èxit tan gran i sincer que durant molt temps a Abrera i a Sans s'ha parlat i es parlarà d'aquest "Marxant de l'amor" que encloent un fi altament moral no té cap escena insípida i essent una senzilla farsa a l'estil de les d'En Molière complau a tot-hom sense excepció de classes ni estaments.

Rebi doncs nostre bon amic nostra sincera felicitació i segueixi laborant, que nostra Pàtria té dret d'exigir a tots els homes de bona voluntat que contribueixin amb totes les seves forces a l'engrandiment de nostra amada Catalunya.

I ell és un home de grans condicions i voluntat.

El jurat i l'atemptat personal

Està en la consciència de tots els ciutadans de Barcelona que nostre jurat absol moltíssimes vegades, tantes vegades que quasi es pot dir que és la seva norma, als autors dels atemptats personals que amb tanta freqüència es realitzen en nostra formosa capital de Catalunya.

El jurat amb el seu procedir està en oberta contradicció amb l'esperit general de nostra terra ja que aquest últim vol que els autors d'aquells fets siguin així qualificats pel tribunal del poble.

Aquestes circumstàncies fan que dintre de la consciència de cada un de nosaltres, fins en les nostres consciències esquerranes, es presenti la següent pregunta: el jurat, deu ésser suprimit?

No i mil vegades no; emperò si no deu ésser suprimit, si que necessàriament deu ésser modificat perquè amb la imperfecta e il·lògica organització que té avui és precisament tot lo contrari del que volen que sia els grans doctrinàriament apologistes d'aquesta institució.

El jurat per els que teòricament el defensem, és l'administració de la justícia pel poble, emperò que s'entengui bé "per tot el poble", ja que entenem que "el poble" té condicions suficients tan en orde a capacitat com en orde a moralitat i valentia per a administrar rectament justícia i ja que entenem també que ningú més que la sobrerania popular és la que deu administrar els poders polítics de la societat.

Passa això avui a Barcelona? No i cent cops no; avui a Barcelona no administra justícia el poble sinó la "minoría més incapacitada" del poble per a exercir aquella sagrada funció; exceptuant raríssims cassos, són "infelissos" els que administren l'institució del jurat i clar és que els infelissos no faran més que "debilitats" tant en el sentit intel·lectual com en el sentit moral de la paraula.

Cap home que tingui valor moral (fora d'alguna excepció) és en tota la seva vida jurat, cap home que despunti en el món intel·lectual ni en el mercantil ni en el artístic ni en el polític és en la seva vida jurat; els que tenen esperit de lluita i valentia suficient per obrar segons la seva consciència no fan mai ús de la mateixa en l'alt i sagrat ministeri de l'administració de justícia; i clar és doncs que si l'administració de justícia resta confiada a sers "menors d'edat" (en el veritable sentit de la menor edat) els efec-

tes de la seva justícia no seràn més que "criaturades" molt doloroses per cert i molt també desmoralitzadores ja que res hi ha tant contrari al sentiment "d'ètica social" com que en nom de la justícia es facin injustícies.

Dificilíssim seria per no dir impossible, que dintre el curt espai d'un article volguessim tractar una materia tant complicada i important com és aquesta; en aquest article, doncs, sols volem fer constar que el jurat és inconegut en nostra terra, que lo que s'anomena jurat no és l'administració de la justícia per el poble, sinó l'administració de la justícia per els ciutadans més ínfima expressió de ciutadans, que tenim dins el nostre poble; i que la culpa de molts atemptats que s'han comés i es cometran en nostra terra, indirectament la tenen els diputats que aprovaren una organització de jurat tant defectuosa e injusta com és la que vigeix a Espanya; els Jutges Municipals i senyors que formen les primeres llistes, els jutges de Primera Instància i els senyors que formen les segones, l'Audiència que forma les llistes definitives i els senyors Fiscals que aconsellen l'abolició del Jurat cosa que ja poden veure ells que és completament impossible per ser contraria a la consciència de tots, i en cambi en les seves memories no presenten projectes seriosos de reforma d'aquesta tant interessant institució.

Nosaltres dedicarem dos articles més a aquesta materia; un amb el propòsit de demostrar ben a les clares que amb la prseent organització del jurat és impossible es faci justícia; i altre exposant quina fora la bona organització d'aquesta institució amb la demostració com amb ella s'administraria bé la funció de la justícia per el poble.

Tots estem interessats en aquesta materia; avui en dia no són ni dretes ni esquerres soles les que sofreixen les conseqüències de nostra defectuosa institució; són dretes i esquerres plegades ja que veiem homes que pertanyen al sindicat únic que surten sistemàticament absolts i homes del sindicat lliure que els passa el mateix, tot i essent les proves contra d'ells abrumadores i a pesar d'estar convençuts després de sentir l'informe del fiscal, els que seguim aquells judicis, de la culpabilitats dels acusats.

No anem a fer, doncs, campanya patronal ni obrera a favor de determinat sindicat; anem a fer una campanya valenta i honrada prenent per bandera la Decència Pública quina deu estar

ben alta en front de totes les baixes passions de professionalisme de la violència; i tal volta a contribuir força a que prompte s'arregli un dels pitjors mals que avui sofreix nostra Pàtria Catalunya.

Els que som i fem campanyes contra la pena de mort tenim dret a exigir que es prenguin garanties perquè la vida dels ciutadans no sigui violada pels sers que ni tenen dret sinistrament a viure en una societat civilitzada.

de matar pacients i perd la clientela? Doncs es barreja en la política i, sabent parlar força, ja té segura la carrera.

Què hi ha un advocat que perd totes les causes i per aquesta causa ningú truca a la seva porta? Doncs ja se sap es posa en la política i amb quatre estúpids discursos "de galeria" queda convertit amb ídol del poble.

Què hi ha un mal enginyer que passa les de Cain per manca de treball? Doncs vinguen uns quants discursos polítics i tot seguit passa pel descubridor de la quadratura del cercle.

Què hi ha un mal químic que no endavina cap fórmula? Doncs vingui una mica de vana oratòria i ja ha trobat la pedra filosofal.

I així, a Espanya, pot concretar-se, malauradament, que la retòrica ampollosa és el gran refugi de tots els fracassats.

I ei que no tingui eloqüència, no serà mai eminent.

Es el país de la xerrameca.

Paraules, paraules i paraules.

I res més.

I per això l'estat progressiu del país segueix la marxa dels crancs.

MARIAN AMAT

Per haver arribat tard no ha sigut possible publicar un interessant article dedicat a les joventuts de la Lliga. Anira en el pròxim número, i a fé que val la pena d'enterarsen.

En properes edicions serà ampliada la publicació de "L'Intransigent" perquè ho faci precis el desenrotll de lo que tenim per fer.

Imprenta EL SPORT, Casanovas, 15; Barcelona

Vibracions actuals

L'eterna xerrameca

En el Congrés espanyol s'estan discutint els pressupostos. Amb aquest motiu totes les nostres "lumberes" parlamentàries hi han dit la seva opinió. Afigureu-vos quina plaga d'insípids discursos. Paraules, paraules i paraules! Però, al final, els pressupostos s'aprovaran tal com els hi convé a la gent que ens "desgoverna" i el poble anirà pagant, cada dia més, sense que es besllumi enlloc el més petit senyal de regeneració del poble espanyol.

Això sí, tots els partits hi hauran intervingut i tots els cabdills polítics, que han palesat els seus grans dots oratoris, faran veure als seus feligresos que ells han assenyalat la verdadera ruta per a la felicitat del poble.

Mentida! Tot és farsa!

Rojos o blancs, tots els prohoms espanyols, el dia que tenen la "Gaceta" en les seves mans, només procuren satisfer les pròpies conveniències sense preocupar-se gran cosa del benestar general.

Des de la fundació de les Corts que ve succeïnt igual. I el que durarà. Tot són paraules, paraules i paraules. I l'obra pasitivamente benefactora per al país no es beslluma enlloc.

Pobre poble espanyol!

La vida és cara. Tothom n'està asabentat; però ningú fa el més mínim esforç per a remeiar-ho. L'obrer no està d'acord en què li rebaixin el jornal perquè amb prou feines, actualment, pot atendre a les precises necessitats; el capitalista tampoc està d'acord en percebre menor benefici perquè cada dia en els tallers es labora menys i els clients regategen més. I així, distan-

ciats el capital i el treball espanyols, van fent-se fraticida guerra i tot són Juntetes de reformes que mai no reformen res i mentrestant l'estranger aprofita l'oportunitat d'anar-se apoderant dels nostres mercats.

I per això cada dia estem pitjor.

No obstant nostres polítics són els més eloqüents oradors del món. El més trivial assumpte ells l'agafen pel seu compte i en fan una immortal plana literària. Oh! L'eloqüència espanyola! És la més important de la terra. Nostres oradors van a Amèrica i la gent d'aquelles terres paguen un diner per oir-los i després els passen triomfalment a tall de torero.

El polític i el torero: dos ídols espanyols. Dues plagues nacionals.

Que importa que un home obri malament, si aquest home té facilitat de paraula i després sap convèncer al públic perquè el blanc ho vegi negre?

Aquest és el do més gloriós per l'espanyol. I el més lucratiu.

L'home que no té eloqüència, a Espanya, no fa carrera. Moltes vegades ja sabem, previament, que ens volen enganyar; però com que nostres oradors s'espliquen tan bé, ens deixem enganyar fins conscientment.

Com que parlen tan bé!

Oh! Encis de la paraula!

Per això no és d'estranyar que en nostres universitats predomini la literatura sobre les demés assignatures. Com que tothom està convençut que l'oratòria és el port de salvació de tots els mals estudiants.

Que hi ha un metge que està cansat

Gent de Gust

Demaneu per tot l'arreu
els Aixarops i Horchates

Creu Cuberta, 32.-BARCELONA

Esplugas

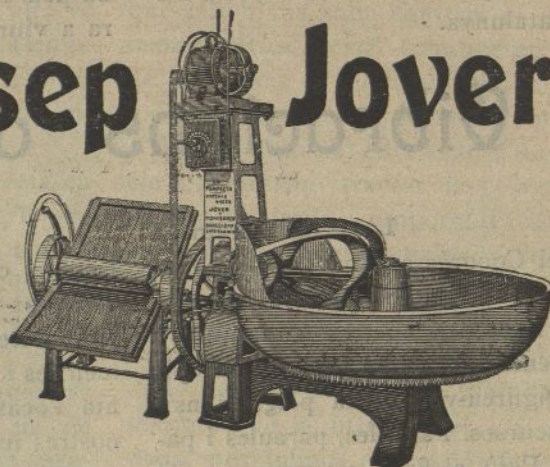
LA CATALANA

DE RAMÓN ESCOLÀ - Riego, 38.

I FORNERS!
La Pastadora "La Perfecta"
D'EN

Josep Jover

Es la que ha obtingut el GRAN DIPLOMA D'HONOR en l'Exposició Internacional de Buenos Aires de l'any 1911 i el GRAN DIPLOMA D'HONOR AMB MEDALLA D'OR I PLATA en l'Exposició Internacional de Panificació de Barcelona de 1912.

TALLERS Y DESPAITX:

□ Carrer d'Entença núm. 15 i 18 BARCELONA □
Teléfon A. 2774 - - - Direcció telegràfica JOFERRER

Fàbrica de gèneres de punt

Mitges Transparents i

Gèneres d'Istiu

La Nieves

Gran assortit en articles

per la Temporada

Mitges de Seda

Mes barato que ningú - Creu Coberta, núm. 103 - Hostafrancs

Joan Gantzer OPTIC

Dies feiners
de 9 del matí a 8 de la nit
dies festius de 9 a 1 matí

Carrer de Badalona, 11 1.º
(abans Ventalló entre Alcolea i Vallespir)
BARCELONA - SANS

Merceria i Novetats

La Moderna

de VICENS PEREZ

Casa especial en sintes i labors
Llanes, sedes i perlés de tots colors
:: Ultims models en cinturons ::

Mitjes de seda desde 3'75 pesetes
:: amb costura i sense tara ::
i mitjes fortes com el ferro a 1 peseta

GRAN ASSORTIT EN VANOS

RIEGO, 45 - SANS

PREU FIXE

OS(46. 711 Bar) Int.